

Den Danske Bank og Finansieringsfonden af 1992.....«

Kommissionen fandt, at der blev opnået enighed om de principielle elementer i aktiebyttet ved et møde den 5. marts 1993. Kommissionens konklusioner om dette møde er optrykt på side 694 til 697 i dens rapport.

Af et afsnit på side 695 fremgår det, at »der ikke fra nogens side blev fremsat ønske om en nærmere - egentlig - undersøgelse af de to banker, herunder navnlig af værdien af deres aktiver, som grundlag for bytteforholdets fastsættelse, og det findes ikke godtgjort, at der under selve mødet blev foretaget en nærmere drøftelse af bankernes aktiver, udover gennemgangen af tilsynets opgørelse af bankernes indestående på korrektiv konti og konstaterede tab i 1988-1992. Der blev således navnlig ikke foretaget en gennemgang af bankernes udlånsengagementer.« Undersøgelseskommissionen når frem til samme konklusion på side 701 i rapporten.

Rapportens kapitel 9 drejer sig om aktiebyttet. Kapitlets konklusioner er optrykt på side 925 til 970. Af et afsnit på side 941 fremgår det, at »som anført under 9.3.4. vedrørende fastsættelsen af aktiebytteforholdet på mødet den 5. marts 1993 var der efter Richard Mikkelsens opfattelse ikke tale om et bankkøb i sædvanlig, kommerciel forstand, men der skulle findes en løsning på et samfundsøkonomisk problem. Kommissionen finder, at dette grundsyn fra Richard Mikkelsens side - som i vidt omfang blev delt af tilsynet - er hovedårsagen til, at en lang række tids- og arbejdskrævende undersøgelser, som er sædvanlige ved en bankoverdragelse, ikke blev foretaget, men at man i arbejdsgruppen prioriterede at nå frem til en hurtig, teknisk løsning på det problem, som Den Danske Bank havde peget på overfor Poul Nyrup Rasmussen, således at løsningsforslaget hurtigt kunne bringes videre til afgørelse på det politiske niveau i Danmark og på Færøerne. Denne prioritering havde navnlig som konsekvens, at Richard Mikkelsen var bekendt med, at de to bankers substansværdier ikke blev nærmere vurderet.«

Spørgsmål nr. 5:

Ministeren bedes oplyse, hvordan det er muligt at beregne en erstatnings størrelse, når handelsværdien på overtagelsesdagen ikke er kendt?

Svar:

Kammeradvokaten har i notat af 4. februar 2000 om forlig med Den Danske Bank i Færøbank-sagen, der tidligere er sendt til Finansudvalget, bl.a. anført, at Den Danske Banks erstatningspligt over for landsstyret som udgangspunkt vil omfatte kapitalbehovet som følge af, at der ikke var hensat tilstrækkeligt på Færøbankens tilgodehavender.

Bevisbyrden for størrelsen af det lidte tab som følge af for små hensættelser påhviler landsstyret og dermed staten.

Spørgsmål nr. 6:

Kan ministeren bekræfte, at Finansieringsfonden af 1992 og dermed også regeringens repræsentant havde krav på at få alle oplysninger om grundlaget for de foretagne hensættelser og at dette grundlag ikke indgik i vurderingen af handelsprisen?

Svar:

Der henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 4.

Spørgsmål nr. 7:

Kan ministeren bekræfte, at Finanstilsynets tidligere direktør Eigil Mølgaard i et brev til finansministeren oplyste, at man »efter aftale« havde undladt at aflægge tilsynsbesøg i Føroya Banki i en lang periode forud for fusionen?

Svar:

Finanstilsynets tidligere direktør har ikke sendt et sådant brev til finansministeren, og der er aldrig lavet en aftale om at undlade kontrolbesøg.

Spørgsmålet om en »aftale« opstod, fordi en vicedirektør i Finanstilsynet 26. maj 1993 skrev et brev til en fuldmægtig i Finansministeriet, hvori det siges, at der »efter aftale« ikke er spurgt i bankerne til resultaterne for 1. halvår.

Som det fremgår af besvarelsen af Politisk-Økonomisk Udvalgs spørgsmål 103 stillet 28. januar 1998 handlede dette om perioden efter aktiebyttet, hvor kommende forhandlinger med Landsstyret var under forberedelse. Her opstod spørgsmålet i den tværministerielle embedsmandsgruppe (»Færøgruppen«), om der skulle indhentes oplysninger i bankerne om forventningerne til halvårsresultatet. Senere i maj blev det enten aftalt, at der ikke skulle indhentes et sådant